

Sygn. akt **II C 93/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Karnacewicz
Protokolant:	Hanna Zaniewska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 roku w S.

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko R. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 93/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2015 r. wniesionym do Sądu Rejonowego w Elblągu B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w siedzibą w G. (B. (...)) zażądał zasądzenia od R. N. kwoty 2 723,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi płatnymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w księgach B. (...) na dzień 16 lutego 2015 r. widnieje zadłużenie pozwanego w kwocie 2 723,70 zł. Kwota ta wynika z umowy kredytu gotówkowego zawartej 20 grudnia 2001 r.

W dniu 17 marca 2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Elblągu wydał nakaz zapłaty, w którym w całości uwzględnił żądanie pozwu. 19 maja 2015 r. ww. tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

13 października 2015 r. R. N. złożył wniosek o prawidłowe doręczenie nakazu zapłaty z 17 marca 2015 r. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nakaz zapłaty został mu przesłany na adres, pod którym nie zamieszkuje od wielu lat, na dowód czego przedstawił zaświadczenia o zameldowaniu. Z ostrożności procesowej złożył również wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wraz ze sprzeciwem. W sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł wszelkie możliwe zarzuty, w szczególności zarzut przedawnienia.

Postanowieniem z 4 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w Elblągu oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Jednocześnie Sąd zarządził doręczenie pozwanemu nakazu zapłaty z dnia 17

marca 2015 r. i uznał, że sprzeciw został wniesiony w terminie (przy czym wezwał pozwanego do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu).

16 listopada 2015 r. R. N. uzupełnił braki formalne sprzeciwu, ponownie podniósł zarzut przedawnienia roszczeń, ponadto zarzucił stronie powodowej niewykazanie istnienia roszczenia. Zgłosił również zarzut niewłaściwości Sądu i zwrócił się o przekazanie sprawy do Sądu właściwości ogólnej.

Pismem z dnia 22 marca 2016 r. powód złożył odpowiedź na sprzeciw pozwanego. W całości podtrzymał swoje stanowisko, przy czym z uwagi na nowelizację przepisów zmodyfikował żądanie w zakresie odsetek i wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Do pisma dołączył dokumenty, które w jego ocenie wykazują istnienie zobowiązania oraz to, że roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Podczas rozprawy w dniu 4 kwietnia 2016 r. pozwany podtrzymał swoje stanowisko. Ponownie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz niewykazania skuteczności nabycia przez powoda dochodzonej pozewem wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 20 grudnia 2001 r. R. N. zawarł z Bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. (działającym pod firmą (...)) umowę kredytu o numerze (...).

Dowód: umowa k. 63-66.

W dniu 15 września 2003 r. Bank (...) S.A. w W. wystawił przeciwko R. N. bankowy tytuł egzekucyjny. Dnia 2 października 2003 r. pierwotny wierzyciel wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności wskazanemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem z 22 października 2003 r. Sąd Rejonowy w Pruszkowie postanowił o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z 15 września 2003 r. wystawionemu przez Bank (...) S.A. w W. przeciwko R. N.. Ww. tytuł egzekucyjny został opatrzony klauzulą 13 grudnia 2003 r.

Dowód:

- bankowy tytuł egzekucyjny k. 67-68;
- wniosek k. 69-70;
- postanowienie k. 71.

W dniu 6 września 2006 r. Bank (...) S.A. w W. wystąpił o wszczęcie egzekucji na podstawie uzyskanego w dniu 22 października 2003 r. tytułu wykonawczego. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z 18 czerwca 2012 r. wobec swojej bezskuteczności.

Dowód:

- wniosek k. 72-74;
- postanowienie k. 76-76.

Bank (...) S.A. w W., jako zbywca w dniu 19 grudnia 2013 r. zawarł z B. (...), jako nabywcą umowę sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z §3 ust 5 do umowy zbywca dołączył płytę CD zabezpieczoną hasłem, zawierającą wykaz wierzytelności oraz dłużników (załącznik nr 1 do umowy) (Baza Danych), według stanu i wysokości wierzytelności na dzień 12.11.2013 r. Papierowa wersja załącznika nr 1 jest wersją skróconą i zawiera kolumny wskazane w załączniku 1a. Odbiór wykazu wraz z bazą danych nabywca kwituje podpisem pod umową. Wśród przenoszonych wierzytelności, pod liczbą porządkową (...) widnieje wierzytelność wynikająca z umowy (...) przeciwko R. N. na kwotę 2 723,70 zł.

Dowód:

- umowa k. 81;

- wyciągi z załącznika nr 1 do umowy k. 83-85.

Dnia 16 lutego 2015 r. B. (...) wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, wg stanu na dzień 16 lutego 2015 r., zgodnie z którym Funduszowi wobec R. N. przysługuje wymagalna należność w wysokości 2 723,70 zł.

Dowód:

- wyciąg k. 5.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo B. (...) z 17 lutego 2015 r. przeciwko R. N. okazało się nieuzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu.

Powódka wywodzi roszczenie z umowy o kredyt z dnia 20 grudnia 2001 r., na podstawie której poprzednik prawny udzielił pozwanemu kredytu. Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawa bankowego (tekst jednolity z 2002r. Dz. U. Nr 72, poz. 665 ze zmianami) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została według twierdzeń powoda przeniesiona na jego rzecz na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 grudnia 2013 r.

Rozważaniom Sądu w niniejszej sprawie podlegały następujące kwestie: czy powód wykazał nabycie dochodzonej wierzytelności oraz czy jego roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Na wstępie Sąd wskazuje, że zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. – na powodzie spoczywał obowiązek wykazania: że skutecznie nabył wierzytelność dochodzoną pozwem oraz że jego roszczenie nie uległo przedawnieniu (co było konsekwencją zarzutu pozwanego w tym zakresie). Należy w tym miejscu podkreślić, iż obowiązek przedstawienia dowodów, zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). To strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności – przysługuje jej i nie została przez przeciwnika procesowego uiszczona.

W pierwszej kolejności Sąd poczynił rozważania nad wykazaniem skutecznego przeniesienia dochodzonej pozwem wierzytelności z Banku (...) Spółki Akcyjnej w W., działającego pod firmą (...), na B. (...) w siedzibą w G..

Zgodnie z treścią przepisu art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Umowa przelewu wierzytelności z 19 grudnia 2013 r. została przedłożona w formie kserokopii z wyciągu, poświadczonej za zgodność z oryginałem przez reprezentującego powoda profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym. Stanowi ona dokument prywatny. Umowa ta została jednak przedłożona w formie, która uniemożliwia nadanie jej jakiegokolwiek wartości dowodowej, albowiem jest ona nieczytelna w zakresie stwierdzenia, kto podpisał umowę w imieniu nabywcy i zbywcy wierzytelności, ani też powód nie wykazał, czy osoby te były należycie umocowane do składania oświadczeń woli w imieniu podmiotów, które miałyby reprezentować. O ile w komparycji umowy, jako reprezentujący cesjonariusza został wskazany J. Z., zaś jako reprezentujący cedenta C. B. P., o tyle nieczytelnym jest, kto złożył podpisy pod umową, a więc kto złożył oświadczenie o zawiązaniu umowy w imieniu kupującego oraz sprzedającego. W gruncie rzeczy wątpliwym staje się, czy umowa ta w ogóle została zawarta. Klauzula, którą notariusz poświadczył autentyczność złożonych podpisów dotyczy jedynie podpisanego w dniu 29 stycznia 2014 r. aneksu do umowy z 19 grudnia 2013 r., nie zaś samej umowy.

Ponadto wykaz przenoszonych umową wierzytelności został zawarty w załączniku numer 1 do umowy – w papierowej wersji skróconej i elektronicznej wersji pełnej. Zgodnie z §3 ust. 5 umowy z dnia 19 grudnia 2013 r. załącznik nr 1 sporządzony zostanie w formie elektronicznej i zawierać będzie wykaz wierzytelności oraz dłużników, według stanu i wysokości wierzytelności na dzień 12.11.2013 r. Załącznik w wersji elektronicznej również powinien zostać opatrzony podpisami osób reprezentujących zbywcę i nabywcę wierzytelności (z uwagi na swoją formę – podpisami elektronicznymi). Natomiast załącznik w formie papierowej w ogóle nie został przedłożony. Jako dowód, iż dochodzone pozwem roszczenia wchodziły w skład wierzytelności będących przedmiotem umowy z 19 grudnia 2013 r. powód przedłożył wydruk z elektronicznego załącznika. W ocenie Sądu taki wydruk nie posiada jakiegokolwiek wartości dowodowej, albowiem został podpisany przez młodszego specjalistę P. S., a powód nie wykazał w żaden sposób, że osoba ta była uprawniona do składania oświadczeń w imieniu Funduszu.

Załączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu również jest niewystarczający do wykazania, że powód skutecznie nabył wierzytelność dochodzoną pozwem. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (Sygn. akt P 1/10) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych, w brzmieniu sprzed dnia 20 lipca 2013 roku, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a następnie stosownie do art. 194 ust. 2 tego art., który wszedł w życie w dniu 20 lipca 2013 roku, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje już w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Tym samym w ocenie Sądu, o ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, jako dokument prywatny, co do zasady może potwierdzać fakt dokonania cesji i być podstawą do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, co miało miejsce w niniejszej sprawie, o tyle w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej skuteczności, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów.

Sąd stanął na stanowisku, że powód nie wykazał, że roszczenie dochodzone pozwem było przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 grudnia 2013 r. Wskazać również należy, że fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności nie może stawiać nabywcy wierzytelności w sytuacji korzystniejszej procesowo od pierwotnego wierzyciela, który to, aby domagać się skutecznie zapłaty od strony pozwanej musi wykazać zarówno fakt powstania konkretnej wierzytelności, jej podstawę jak i jej wysokość, zaś dokumenty przedkładane przez takie osoby nie mogą – z racji istniejących po ich stronie ewentualnych trudności dowodowych – korzystać z walorów przysługujących dokumentom urzędowym. W postępowaniu przed sądem mającym na celu rozpoznanie merytorycznej zasadności żądania pozwu przedmiotem oceny jest nie tylko ocena zasadności żądania pozwu tak co do zasady jak i co do wysokości, ale również kwestia legitymacji procesowej strony powodowej. Powód zatem winien udowodnić za pomocą dowodów przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego, że dochodzona pozwem wierzytelność w żądanej kwocie była przedmiotem przelewu. Z obowiązku tego nie zwalnia powoda fakt, że postanowienia umowy, na podstawie której nabył wierzytelność zawierają treści poufne czy też okoliczność, że ujawnienie pełnej treści załączników umowy będzie stanowiło naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych. Powód, jako strona umowy przelewu wierzytelności, w ramach przewidzianej w art. 353¹ k.c. swobody umów, winien zadbać o takie

sformułowanie jej treści oraz nadanie jej takiej formy, aby w toku postępowania sądowego, w razie sporu co do istnienia wierzytelności i skuteczności jej nabycia, możliwe było przedstawienie zarówno samej umowy w pełnej treści jak i załączników umożliwiających Sądowi ocenę, czy rzeczywiście wierzytelność istnieje i że doszło do jej przelewu.

N. od powyższego, nawet przy przyjęciu, że powód wykazał swoją legitymację czynną Sąd doszedł do przekonania, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu. Zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Przepis art. 118 k.c. stanowi natomiast, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego został wyrażony pogląd, że termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata i do jego zastosowania nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczającym jest, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10.10.2003r., II CK 113/02, opubl. OSP 2004/11/141). Należy nadto zaznaczyć, że kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 lipca 2003 r., III CZP 43/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 151).

Z uwagi na to, iż pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, na podstawie spoczywał obowiązek wykazania, że dochodzone roszczenie nie przedawniło się, np. poprzez przerwanie biegu terminu przedawnienia. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że powód nie wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, pomimo tego, iż na skutek działań poprzedniego wierzyciela, tj. wystąpienia z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności (...) oraz wszczęcia egzekucji doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, LEX nr 82431), zajął stanowisko, zgodnie z którym w świetle art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu zakończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.).

W związku z tym przedawnienie roszczenia banku mogłoby nastąpić najwcześniej z upływem 3 lat od wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

W tym miejscu należy jednak stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda, jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306).

Po raz drugi w niniejszej sprawie bieg terminu przedawnienia – ale tylko wobec banku - został przerwany na skutek złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z powodu bezskuteczności egzekucji. W uchwale SN z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14, LEX nr 1643191) przyjęto, iż umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela – banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowanego złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Argumentując swoje stanowisko SN przyjął, iż wniosek wierzyciela o umorzenie egzekucji, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. powoduje sankcje przewidziane w art. 203 § 2 zd. 1

k.p.c. Oznacza to, iż zrównany jest z cofnięciem pozwu, a zatem nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa (złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji). Przewidziane w art. 203 § 2 k.p.c. zastrzeżenie ma na celu przede wszystkim zapobieżenie możliwości manipulowania przez powoda terminami przedawnienia roszczenia. Brak tego przepisu doprowadziłby do tego, że powód mógłby wielokrotnie składać pozew i cofać go ze skutkiem przewidzianym w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Racja przyjęcia takiego rozwiązania i dążność do przeciwstawienia się możliwym nadużyciom jest tym bardziej uzasadniona na gruncie postępowania egzekucyjnego, w którym chodzi o zastosowanie wobec dłużnika środków przymusu. Prowadzi to do wniosku, że w postępowaniu egzekucyjnym ma, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., odpowiednie zastosowanie art. 203 § 2 zd. 1 k.p.c., co oznacza, że umorzenie tego postępowania niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem. Przywołanie niniejszego orzeczenia (które przecież dotyczyło innej podstawy umorzenia egzekucji – cofnięcia wniosku) jest o tyle istotne, iż w tym orzeczeniu przejawia się linia orzecznicza SN, łagodząca sytuację dłużników – konsumentów w relacjach z funduszami sekurytyzacyjnymi. Wprawdzie w niniejszej sprawie – wobec banku doszło do przerwania biegu przedawnienia – gdyż bank nie cofnął wniosku o wszczęcie egzekucji – tym niemniej, z uwagi na przywołane wcześniej orzeczenie SN z 19 listopada 2014 r. (II CSK 196/14), stwierdzić należy, iż skutki przerwania biegu przedawnienia następowały tylko w relacjach bank – konsument. Skoro bowiem nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności i powinien uzyskać odrębny sądowy tytuł egzekucyjny (uchwała SN z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005/6/98), to nie może on korzystać ze skutków postępowania, w którym nie mógłby wziąć udziału. Jak bowiem zauważył SN w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. fundusz sekurytyzacyjny, nabywający wierzytelność od banku, nie ma uprawnienia do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania.

Podsumowując: przerwanie biegu przedawnienia roszczeń banku na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie odnosi skutku wobec nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem. Nabywca wierzytelności nie może bowiem odnosić korzyści z tej części postępowania egzekucyjnego, w której nie może być stroną. Sąd zważył, że z dniem 27 listopada 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 12 listopada 2015 r. poz. 1854). Zgodnie z art. 1 ust 4 wskazanej ustawy uchylone zostały art. 96 – 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), co oznacza, że z obrotu prawnego wyeliminowane zostały bankowe tytuły egzekucyjne. Jednakże w niniejszej sprawie bank korzystał jeszcze z dobrodziejstw wynikających z możliwości wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych.

Materialnoprawnym skutkiem podniesienia zarzutu przedawnienia, jest możliwość odmowy spełnienia świadczenia przez dłużnika. Przedawnione roszczenie nie wygasa, lecz przekształca się w roszczenie naturalne, co oznacza w tym wypadku pozbawienie tego roszczenia ochrony sądowej. Skutek ten następuje z chwilą skutecznego (następującego po upływie terminu przedawnienia) podniesienia zarzutu przedawnienia, nie zaś z upływem samego terminu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze powództwo należało oddalić.

SSR Marta Karnacewicz